

Nettometoden og den blandede Metode. Man erkender imidlertid fra alle Sider, at Nettometoden absolut giver et rigtigt Resultat, og for Publikum ganske betryggende Resultat. Det er ogsaa den Metode, der i Lovgivningen er fastsat for Statsanstalten for Livsforsikring. Jeg mener, at det derfor vil være rimeligt, om man ogsaa bragte denne Metode i Forslag for de Selskaber, der skulle virke Side om Side med den. Sikkert er det, at hvis der skal være Frihed for Selskaberne til at vælge deres Metoder, er der megen Fare for, at hele Loven vil blive ret illusorisk. Jeg tror heller ikke, at Livsforsikringsselskaberne ville synes godt om en saadan Bestemmelse, hvorved de ville blive stillede under meget forskellige Vilkaar. Denne § 11 er i Grunden Lovens Krumtap, og Tanken i den er meget gennemtænkt og nøje overvejet. Dens Indhold er jo rent og skært matematisk, og jeg vilde derfor være meget betænkelig ved at ændre noget i den. Jeg vil sige, at den Indsigelse, der gøres imod den, ikke kan komme fra Publikums Side. Det kan aldrig falde noget Menneske ind at gøre Indsigelse mod, at disse Beregninger ere for strenge, de kunne kun gøres af en Livsforsikringsanstalt, idet de sige: „Vi ville ikke gerne have denne § 11“. Det maa være et Selskab, som mener, at naar det skal underkaste sig Bestemmelserne og Kontrollen, kan det maaske komme noget til kort. Jo mere Opinion, der er mod Bestemmelserne i § 11, desto mere vil jeg være tilbøjelig til at holde paa dem saa meget som muligt.

Jeg tror nu at have besvaret de fleste Udtalelser. Hvad Enkelthederne angaar, vil der jo blive rigelig Anledning til at komme ind paa dem, naar Sagen bliver gjort til Genstand for Behandling i et Udvalg. Jeg for mit Vedkommende kunde finde mig i, at der ikke blev lovgivet paa det Omraade, men at det blev ved det gamle, saaledes at der skulde være Frihed for Loke og Frihed for Thor. Saa maatte man haabe paa, at det ikke blev alt for galt for de vedkommende. Men jeg er mest stemt for, at der bliver lovgivet, eftersom der har vist sig betydelig Trang dertil, og fra begge Rigsdagsafdelinger gentagende er rettet Begæring derom. Det, som jeg for mit Vedkommende er utilbøjelig til og meget vil fraraade Rigsdagen at adoptere, er, hvad der kan gaa ind under Begrebet halve Forholdsregler. Jeg tror nok, at de ville være daarligere end ingen. Hvis vi gøre noget, lad os saa gøre det saaledes, at der er Udsigt til, at det vil stifte

virkelig Gavn for Befolkningen, og saa maa den ærede sidste Taler gerne kalde det for en radikal Lovgivning.

Mundberg: Det er for mig glædeligt fra de allerfleste Sider her i Tinget at høre udtalt Ønsket om at faa gjort noget alvorligt med Hensyn til en ny og bedre Ordning af Livsforsikringsvæsenet. Jeg siger fra de allerfleste Sider, fordi der var en af de ærede Talere, nemlig det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds, der holdt et Foredrag, som jeg ærlig skal indrømme, jeg ikke kunde forstaa. Det ærede Medlem kritiserede Lovforslaget og ønskede ogsaa, saa vidt jeg kunde skønne, Sikkerhed paa det paagældende Omraade. Men han udtalte sig samtidig fra et saa radikalt Frikonkurrencestandpunkt, at jeg ikke synes, at dette radikale Standpunkt staa i nogen nær Forbindelse med Lovforslaget. Det ærede Medlem brugte Udtryk som „reaktionære Bestemmelser“ om Lovforslaget, henviste til Preussen og Østerrig og advarede imod at komme ind paa denne reaktionære Voldgade ved at optage en Lovgivningstendens, der paa visse Punkter er til Stede i Udlandet, særlig i Preussen og Østerrig. Det ærede Medlem var stærkt imod, at Staten skulde øve noget Overformynderi over for Borgerne, og det forekommer mig, at det ærede Medlem mente, at Borgerne saa omtrent skulde have Lov til at gøre, hvad de ville, uden at spørge Staten om det. Men hvis det er Tilfældet, saa siger jeg: Hvad skal vi saa egentlig med Rigsdagen? Have Borgerne Lov til at gøre efter Behag, saa lad os brænde baade Straffeloven og hele Komedien. Saa er der ikke Brug for noget af det. Saa have vi Friheden, saa have vi Anarkiet. Det forbavser mig noget, at det ærede Medlem staa paa det Standpunkt. Det ærede Medlem mener, at Overformynderi fra Statens Side vil kvæle Livsforsikrings-sagen. Der tror jeg, at det ærede Medlem tager aldeles fejl. Nej, et Overformynderi fra Statens Side paa dette Omraade vil ikke kvæle Livsforsikrings-sagen og ikke, som det ærede Medlem udtalte, sløve den Tanke, men det vil gøre akkurat det stik modsatte. Det forekommer mig ganske naturligt, at det hverken vil kvæle eller sløve den Tanke, naar det nu er saaledes, at Folk med Statens Tilladelse kunne gaa hen og assurere sig uden at vide, om de have nogen Garanti for, at de, naar det endelig kommer til Stykket, faa udbetalt, hvad de have Krav paa. Det ærede Medlem kaldte Lovforslaget et af de radika-